

Fris absurdisme met klassieke elementen

MUZIEKTHEATER

Metaman

Orkater en Goldmund

★★★★★

Als Wilko Sterke en Thijs Maas geen probleem hebben, gaan ze naar het café. Hebben ze er wel een, dan wordt dat een theatervoorstelling. Dus is 'Metaman' een probleem, want daarmee staan ze in het theater. En met een heel koor erbij nog ook.

Het leuke van de jonge theatermakers van Goldmund is dat ze een voorstelling in elkaar lijken te improviseren, maar zich intussen wel degelijk van codes en technieken uit het klassieke theater bedienen. En daar vervolgens weer als het ware door overvallen worden.

Neem nou zo'n koor. Dat kan, zo weten we van de Griekse tragedies, heel goed de kwesties van de hoofdpersonen becommentariëren én verwoorden. Prettige, want betaalbare,

bijkomstigheid hier is dat het uit stagiaires van de theateropleiding bestaat, lastig weer dat die soms eigenwijs hun eigen mondje (lijken te) gaan roeren. Juist terwijl je wilt weten of je kan nadenken zonder woorden.

Maar wat wil je, als je op zoek bent naar de zin van het leven, een god als houvast mist en toch naar iets wilt kunnen opkijken. Iets op die sokkel van blankhouten kistjes, die ook in ongelijke voetenbankjes uiteen kan vallen of in een faraozetel kan transformeren. Of appels en peren met elkaar vergelijken.

Met de lekker ongerijmde aanpak van grote thema's en een even dwars als muzikaal koor in de dartele regie van Titus Tiel Groenestege ontardt 'Metaman' in een fris soort absurdisme. Jammer van die opeens zo uitleggerige deus ex machina op het eind.

Hanny Alkema

Tournee t/m 26-10: www.orkater.n